

Arrest

nr. 243 130 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76 - 78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 april 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 8 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 mei 2017 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze medische verblijfsaanvraag wordt op 22 augustus 2017 ontvankelijk verklaard.

1.3. Bij beslissing van 29 mei 2018 wordt verzoekers medische verblijfsaanvraag ongegrond verklaard. Deze ongegrondheidsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd (RvV 15 oktober 2018, nr. 210 924).

1.4. Op 14 februari 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een nieuwe beslissing inzake de kwestieuze medische verblijfsaanvraag.

De gemachtigde beslist opnieuw tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op diezelfde dag beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Ook deze beslissingen werden door de Raad vernietigd (RvV 14 augustus 2019, nr. 224 966).

1.5. Op 6 april 2020 beslist de gemachtigde opnieuw dat de in punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond is.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.05.2017 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K., T. M. K. (R.R.: …)

Geboren te B. op (...) 1987

Nationaliteit: Egypte

Adres (...) Antwerpen

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.08.2017, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K. T. M. K., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 06.04.2020 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (verzoeker haalt aan dat hij sinds 2008 in België verblijft). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het

artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van 'verlies van recht op verblijf. (...)'

1.6. De gemachtigde beslist op 6 april 2020 tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 248 235.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Ter terechtzitting van 4 augustus 2020 werd de zaak uitgesteld naar de terechtzitting van 14 september 2020, waarbij aan de partijen bijkomende bewijzen worden opgevraagd teneinde de tijdigheid van het beroep te kunnen beoordelen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62, §2, van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

In een eerste middelenonderdeel betoogt de verzoeker als volgt:

"Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing verklaart als reden voor de weigering:

"(...)

Er werden medische elementen aangehaald voor K. T. M. K., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 06.04.2020 in gesloten omslag).

"Derhalve

1) kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of (sic)

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan K., T. M. K. te willen overhandigen."

Verzoeker werpt op dat de beslissing niet op het correcte adres aan hem werd betekend. Sinds januari 2019 woont hij immers op de S(...)straat 20 te 2060 Antwerpen, wat per mail aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Antwerpen werd gecommuniceerd. Er werd hem reeds een A.I. afgeleverd met vermelding van dit adres. Dit is het laatst gekende officiële adres van verzoeker, en op dat adres had door DVZ Antwerpen een betekening moeten plaatsvinden, quod non.

Overigens werd pas op 11.02.2020 door verwerende partij aan de gemeente gevraagd een A.I. uit te reiken, ingevolge de vernietiging door Uw Raad van een vorige ongegrondheidsbeslissing op 14.08.2019 (!), dit pas na aanmaning door zijn verzoeker op 10.02.2020.

Hiermee wordt de onzorgvuldige behandeling van het dossier van verzoeker geïllustreerd.

Aangezien advocaat van verzoeker per fax op de hoogte werd gebracht van het feit dat een nieuwe beslissing in het dossier werd genomen, kon zij via een aanvraag in het kader van de openbaarheid van bestuur op 20.05.2020 kennisnemen van een nieuwe ongegrondheidsbeslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten. Echter werd het medisch verslag, waarnaar in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen NIET opgenomen in het medisch dossier.

Een overheidsakte is slechts rechtsgeldig betekend als alle relevante elementen van de beslissing ter kennis van de betrokkene zijn gebracht, met andere woorden als de belanghebbende is ingelicht over alle wezenlijke bestanddelen van de beslissing (RvS 8 maart 1993, nr. 42.154).

De betekenende overheid mag ook onder een andere vorm kennis geven, zoals door middel van een brief waarin de strekking van de beslissing weergegeven wordt. Zo moet de betekening van een beslissing die formeel gemotiveerd dient te worden, niet alleen de beslissing zelf maar ook de redenen voor die beslissing omvatten. Wanneer een beslissing gemotiveerd moet zijn, maakt die motivering formeel deel uit van de beslissing, zodat de beslissing slechts regelmatig is aangezegd aan de belanghebbende indien kennis wordt gegeven niet alleen van het beschikkend gedeelte van de beslissing maar ook van de redengeving ervan (o.c., nr. 461).

In casu is de bestreden beslissing een beslissing die gemotiveerd moet zijn, namelijk op basis van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en op basis van artikel 62§2 van de vreemdelingenwet.

De betekening van bestreden beslissing gebeurde gebrekkig alleszins kon verzoeker pas na toegang tot het administratief dossier kennis nemen van de beslissing. De motieven ervan, die blijkbaar in het medisch verslag van dr. D. W. dd. 06.04.2020 zijn opgenomen, blijven echter onbekend, daar die zich niet in het dossier bevinden.

Derhalve is de formele motiveringsplicht geschonden, evenals de zorgvuldigheidsplicht. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk

maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In een eerste onderdeel voert verzoekende partij aan dat de betekening van de bestreden beslissing gebrekkig zou zijn geweest en dat zij pas na toegang tot het administratief dossier kennis kon nemen van de bestreden beslissing. Het medisch verslag van dr. D. W. dd. 06.04.2020 zou zich niet in het dossier bevinden.

Verweerder laat vooreerst gelden dat het administratief dossier wel degelijk een kopie bevat van het medisch verslag dd. 06.04.2020.

Het gebrek in de kennisgeving kan op zich dan ook de nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing niet verantwoorden.

Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de Minister op de in het enig middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu verzoekende partij niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de Minister hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing aan te vechten, hetgeen betrokkene ook niet redelijk kan doen, gelet op het tijdstip waarop hij zijn annulatieverzoekschrift neerlegde.

In het algemeen slaagt verzoekende partij er in haar enig middel in het geheel niet in aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing in casu zou zijn gebeurd, haar enig nadeel zou hebben berokkend. Integendeel, in haar inleidend verzoekschrift verklaart verzoekende partij dat zij inmiddels kennis heeft genomen van de bestreden beslissing. In weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, was zij ook in staat om kennis te nemen van het medisch advies dd. 06.04.2020 aangezien het administratief dossier een kopie van dit advies bevat. Het gebrek in de kennisgeving heeft haar dus niet verhinderd om tijdig, en met kennis van zaken, beroep aan te tekenen tegen de bestreden beslissing.

Dienstig kan ook nog worden verwezen naar een arrest van Uw Raad:

“Een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid ervan en brengt niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn.” (zie onder meer: R.v.V. nr 14.713 van 31/07/2008)

De door verzoekende partij geuite kritiek kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.”

3.3. Beoordeling

De verzoeker beroept zich in het eerste middelenonderdeel op een schending van de formele motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze

draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De thans bestreden beslissing betreft de ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf die werd ingediend in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet mede worden beoordeeld in het licht van de relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen betrekking heeft op twee onderscheiden toepassingsgevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of;
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet komt de beoordeling van de in artikel 9ter, § 1 vermelde risico's, alsook van de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toe aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister is aangesteld. De beslissing waarbij een medische verblijfsaanvraag als ongegrond wordt afgewezen, staat of valt dan ook met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer zoals deze is veruitwendigd in een advies dat daartoe wordt opgesteld ten behoeve van de gemachtigde die de uiteindelijke beslissing neemt.

Waar de verweerder opwerpt dat de verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van de schending van de formele motiveringsplicht omdat hij tegelijk inhoudelijke kritiek levert op de motieven en aldus blijk geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden bevordering en waar de verweerder stelt dat het niet mogelijk is om tegelijkertijd de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aan te voeren, kan hij *in casu* niet worden bijgetreden. Vooreerst verwijst de verweerder naar zeer oude rechtspraak van de Raad van State en laat hij na om aan te duiden dat in de door hem genoemde

arresten eenzelfde juridische en feitelijke situatie voorlag als thans het geval is. *In casu* stelt de Raad vast dat de door de verzoeker ontwikkelde grieven erop neer komen, eensdeels dat de motieven die zijn opgenomen in de bestreden akte niet afdoende zijn nu er wordt verwezen naar een medisch advies van 6 april 2020 waarvan hij geen kennis had (eerste middelenonderdeel), en anderdeels dat er in een nota van 18 maart 2020, die hem wel ter kennis werd gebracht en die is gericht aan Dr. d. W., niet deugdelijk werd gemotiveerd omtrent de toegankelijkheid tot de nodige gespecialiseerde zorgen in Egypte (vierde middelenonderdeel). Het is niet tegenstrijdig om dergelijke grieven in één en hetzelfde middel te ontwikkelen, des te minder daar het mogelijk is om de schending van de formele motiveringsplicht te beschouwen als een in hoofdorde aangevoerde grief, en de schending van de materiële motiveringsplicht als een subsidiair aangevoerde grief (cf. RvS 18 december 2017, nr. 240.217; RvS 11 september 2017, nr. 239.037; RvS 17 november 2015, nr. 232.919).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wordt gesteld dat het aangehaalde medische probleem waaraan de verzoeker lijdt niet kan weerhouden worden als reden om een verblijfsmachtiging toe te staan. Hiertoe wordt expliciet verwezen naar het advies van de arts-adviseur dat uitgebracht werd overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet. Op grond van dit advies besluit de gemachtigde dat uit het voorgelegde medisch dossier niet blijkt dat de verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Tevens wordt ingegaan op enkele niet-medische elementen uit de aanvraag en wordt gesteld dat deze buiten de context vallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zodat hieraan geen verder gevolg kan worden gegeven.

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing hem niet rechtsgeldig werd betekend (op een fout adres) en dat hij slechts na uitdrukkelijke vraag van zijn advocaat in het kader van de openbaarheid van bestuur op 20 mei 2020 inzage kreeg in het administratief dossier en daardoor kennis nam van de thans bestreden akte. De verzoeker voert aan dat de formele motiveringsplicht is geschonden aangezien de feitelijke motieven, die zijn opgenomen in het medisch verslag van Dr. d. W. van 6 april 2020, onbekend blijven nu dit verslag niet in het administratief dossier was opgenomen.

In het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet kan een verwijzing naar een advies een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

In de bestreden akte wordt aangegeven dat het verslag van de arts-adviseur in een gesloten omslag wordt bewaard. De gemachtigde verzoekt de burgemeester van de stad Antwerpen om een afschrift van de bestreden akte aan de verzoeker te overhandigen nadat er voor kennisname werd getekend, alsook om de "*bijgevoegde gesloten omslag*" aan de verzoeker te willen overhandigen. Het gegeven dat de verweerder een ander bestuur, met name de burgemeester van de stad Antwerpen, heeft gelast met de kennisgeving van de bestreden akte en het bijbehorende medisch verslag van 6 april 2020, neemt echter niet weg dat de verweerder zelf ervoor verantwoordelijk is om de verzoeker op afdoende wijze in kennis te stellen van de redenen waarom werd besloten tot de ongegrondheid van diens medische verblijfsaanvraag.

Uit de stukken van het thans voorliggende administratief dossier blijkt dat de diensten van de stad Antwerpen een beslissing "*bevel om het grondgebied te verlaten*" hebben verzonden met een aangetekende brief van 29 april 2020, aan het adres P(...)straat 164/100 te 2060 Antwerpen. In een mailbericht van diezelfde datum wordt aangegeven dat ook de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de gesloten omslag werden meegestuurd met deze verzending.

Uit de stukken die door de verzoeker worden bijgebracht, blijkt evenwel dat de verzoeker, via een mailbericht van zijn advocaat, de diensten van de stad Antwerpen op 8 januari 2019 in kennis heeft gesteld van zijn nieuwe woonplaats, nl. S(...)straat 20 te 2060 Antwerpen. Het wordt door de verweerder niet betwist dat de bestreden beslissing derhalve niet aan het juiste adres van de verzoeker werd ter kennis gebracht. Dit klemmt *in casu* des te meer nu de vorige ongegrondheidsbeslissing van 14 februari 2019 (die door de Raad inmiddels werd vernietigd) door de diensten van de stad Antwerpen wel werd verstuurd met een aangetekende brief die gericht was aan het nieuwe adres van de verzoeker, nl.

S(...)straat 20 te 2060 Antwerpen. Uit de aangetekende brief van 29 april 2020 blijkt dan ook niet dat de verzoeker kennis heeft kunnen nemen van het medisch advies van 6 april 2020 waarnaar in de bestreden akte wordt verwezen.

Uit de stukken van het thans voorliggende administratief dossier blijkt verder dat verzoekers advocaat op 20 mei 2020 de dienst 'Openbaarheid van Bestuur' heeft verzocht om een kopie van verzoekers dossier op te sturen, *"in bijzonderheid de meest recente beslissing inzake een aanvraag 9ter"*. Het thans voorliggende administratief dossier bevat echter geen begin van bewijs waaruit kan blijken dat aan dit verzoek gevolg werd gegeven, laat staan dat hieruit kan blijken welke stukken er in navolging van deze vraag werden opgestuurd.

Bij het verzoekschrift voegt de verzoeker twee mailberichten van 20 mei 2020 toe waarin wordt gemeld dat als bijlage al de bestanden uit het dossier van de verzoeker zijn gevoegd. De bijlagen die vermeld worden op het mailbericht zijn talrijk, doch er blijken slechts de volgende documenten met als datum 6 april 2020 (dit is de datum van het medisch verslag van Dr. d. W.) te zijn verstuurd:

- 73891803 – Document voor resultaat (06-04-2020).pdf;
- 73891772 – Document voor resultaat (06-04-2020).pdf;
- 73891769 – Document voor resultaat (06-04-2020).pdf;
- 73891728 – Document voor resultaat (06-04-2020).pdf.

Op 6 april 2020 werd echter niet enkel het medisch advies van dr. d. W. verstrekt. Op die datum werd tevens de bestreden beslissing, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven en werd ook een brief opgesteld teneinde de burgemeester van de stad Antwerpen ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissingen werden genomen. Nog op diezelfde datum werd een brief opgesteld om de advocaat van de verzoeker in kennis te stellen van het feit dat er een beslissing werd genomen inzake verzoekers medische verblijfsaanvraag van 17 mei 2017. Deze vier documenten (bestreden beslissing, bevel om het grondgebied te verlaten, brief aan de burgemeester van de stad Antwerpen en brief aan verzoekers advocaat) bevinden zich in het thans voorliggende administratief dossier. In dit dossier bevindt zich tevens een formulier *"Pièces médicales sécurisées par le Service Régulations Humanitaires"*, met vermelding van verzoekers gegevens en waarbij het bolletje *"Avis médical 06/04/2020"* is ingekleurd. Hieruit blijkt dat het medisch advies van 6 april 2020 werd beveiligd door de diensten van de verweerder. Dit advies werd, tezamen met de andere medische documenten, niet in het administratief dossier zelf opgenomen, maar in een afzonderlijke map: *"medische documenten"*, die aan de Raad per bode werd overgemaakt op 17 juni 2020. Uit niets blijkt dat de documenten uit deze beveiligde map tevens aan de verzoeker of diens advocaat werden overgemaakt in navolging van de vraag om een afschrift van het administratief dossier op te sturen.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dan ook dat de verzoeker, voorafgaand aan het instellen van het huidige beroep, geen kennis had van de inhoud van het medisch verslag van Dr. d. W. van 6 april 2020, waarop de bestreden ongegrondheidsbeslissing steunt, doch waarnaar in de bestreden akte enkel zeer summier wordt verwezen. Er wordt in de bestreden akte enkel heel summier gesteld dat uit dit advies blijkt dat de door de verzoeker aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden. Daarna concludeert de gemachtigde dat uit het voorgelegde medisch dossier niet blijkt dat de verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft.

Een dergelijke verwijzing naar een advies, zonder het medisch advies zelf te voegen, kan bezwaarlijk als afdoende beschouwd worden in het licht van de vereiste van de formele motiveringsplicht. Immers stelt de Raad op lezing van het medisch advies van 6 april 2020 vast dat dit meer dan vijf bladzijden bestrijkt, waarin op uitvoerige wijze verzoekers medische situatie wordt toegelicht aan de hand van de voorgelegde medische attesten en waarin voorts wordt verwezen naar diverse bronnen waarop de arts-adviseur zich steunt om zijn standpunt, dat niet is voldaan aan de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, te onderbouwen. Het louter summier vermelden van het advies zonder dat de concrete inhoud ervan wordt meegedeeld aan de verzoeker, laat hem niet toe te beoordelen of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De verweerder kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat het een louter gebrek in de kennisgeving zou betreffen. *In casu* werden de determinerende motieven immers niet in de akte zelf weergegeven. Waar wordt gesteld dat het medisch advies van 6 april 2020 wél in het administratief dossier zit, blijkt enkel dat dit advies is opgenomen in het administratief dossier zoals dit aan de Raad werd overgemaakt in het kader van het voorliggende beroep. Het blijkt echter niet dat dit advies en de andere stukken van de beveiligde map die werd overgemaakt aan de Raad, voorafgaand aan het instellen van het beroep, aan de verzoeker werden ter kennis gebracht. De verweerder kan in het kader van de vastgestelde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 niet volstaan met de mededeling van het advies achteraf, door de neerlegging ervan in het kader van het thans voorliggende beroep. Verder kan de mededeling van de het geheel van de motieven waarop de bestreden ongegrondheidsbeslissing berust ook niet afhankelijk worden gemaakt van het initiatief van de verzoeker zelf (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.639). Het is dan ook niet relevant dat er bij het verzoek in het kader van de openbaarheid van het bestuur niet specifiek werd gevraagd om een afschrift van het advies van de arts-adviseur over te maken.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 april 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE